

BERNARD MINIER

LUCIA

ZLO SE NEZASTAVÍ PŘED NIČÍM.
PROTO HO MUSÍ ZASTAVIT ONA.

xyz

Lucia

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

xyz

BERNARD MINIER

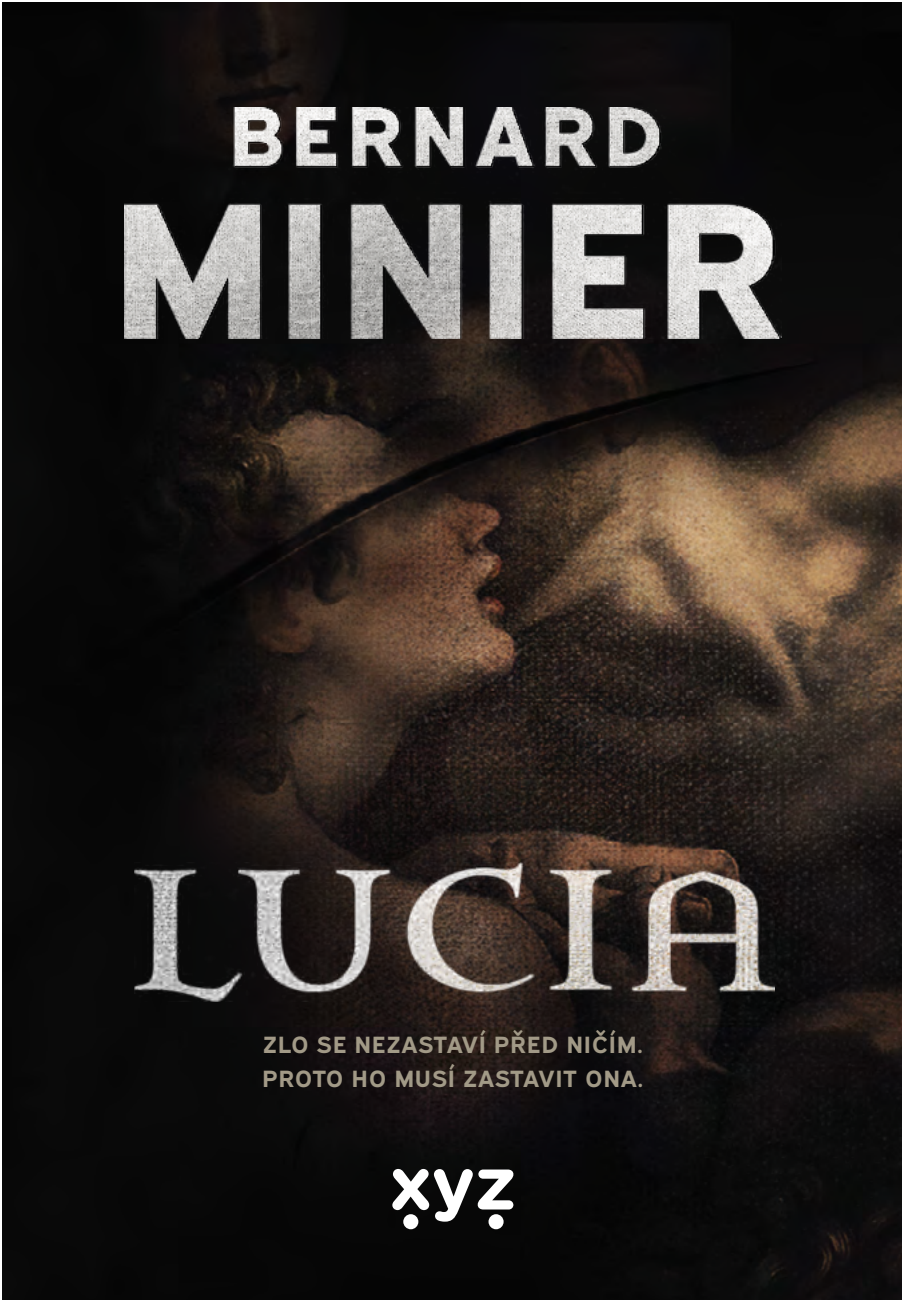
Lucia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**BERNARD
MINIER**

LUCIA

ZLO SE NEZASTAVÍ PŘED NIČÍM.
PROTO HO MUSÍ ZASTAVIT ONA.

xyz

BERNARD MINIER

El Lucía

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

xyz

Copyright © XO Editions 2022. All rights reserved.

Cover photo © Isogood_patrick/Shutterstock.com

Translation © Jiří Žák, 2022

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7683-221-3

ISBN e-knihy 978-80-7683-231-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-232-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-233-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Noc, noc - ten špeh - pronásleduje bílého páva dne.

SWINBURNE

Byla půlnoc pryč, začínaly se vyprávět staré příběhy, ačkoliv tmavou zemi halil spánek a mlčení, živí vypadali jako mrtví a mrtví vylézali z hrobů. Byla to hodina, kdy občas zazní beztvaré hlasy, kdy jsou slyšet temné kroky a ozvěny hlubin, v nichž příšerní duchové bloudí hustou temnotou a kdy vyděšení psi na ně zuřivě štěkají, když je spatří.

José de ESPRONCEDA, *Student ze Salamancy*

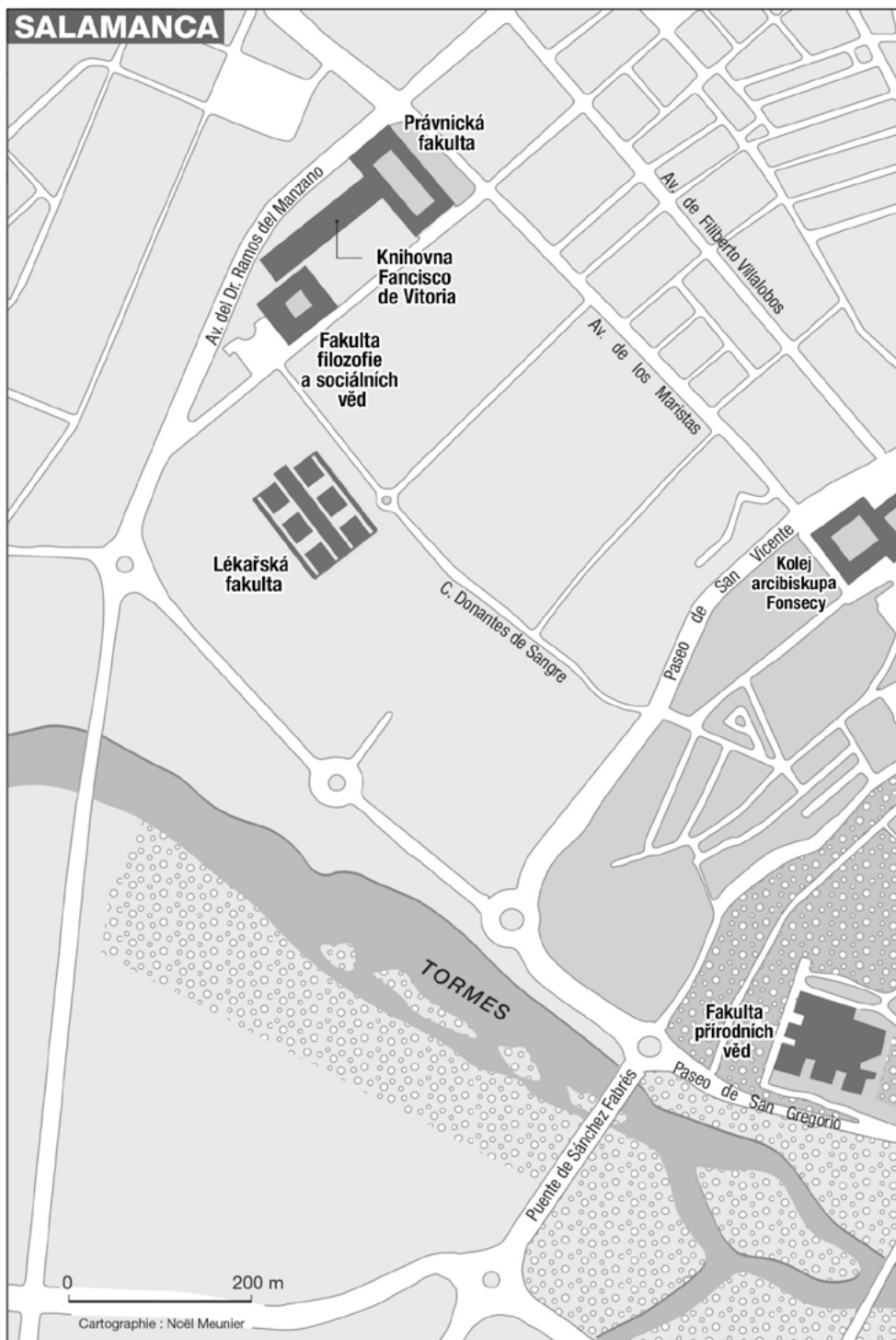
Nevěřím ničemu, ani dnu, ani temnotám.

Thirty Seconds to Mars, *100 Suns*

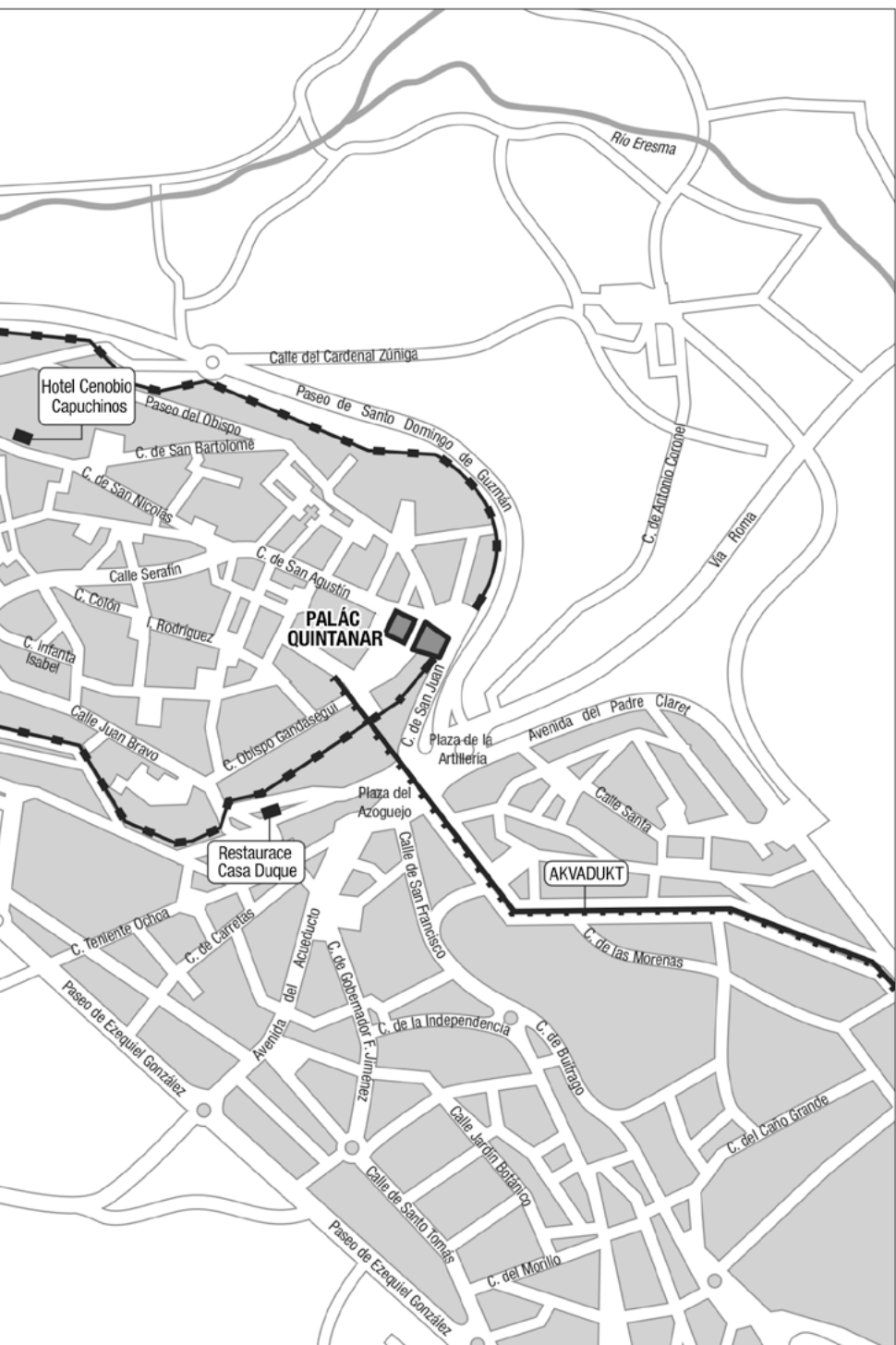
SALAMANCA

SEGOVIA

PROLOG

BLESKY.

Hromobití.

Bouřka.

Zaparkovala na úpatí kopce. Vystoupila z auta. Jakmile se ocitla venku, měla pocit, že jí filmový rekvizitář lije kýbly vody na hlavu. Ani si nenasadila kapuci a zamířila ke stojícím autům, jejichž majáky blikaly skrz liják, zatímco další policejní auta se sem řítily se zapnutými sirénami. Jak spěchala, nevzala si s sebou ani deštník, ani pláštěnku. Než došla až k nim, byla promočená na kůži. Voda jí stékala za krk a v čůrcích tekla po černé neprůstřelné vestě, označené písmeny „UCO“.

Písmena UCO značila „Operační centrální jednotku“ (*Unidad Central Operativa*), elitní složku soudní policie Guardia Civil.

Mladá žena zvedla pohled k nebi, černému jako uhelný prach. Byla skoro úplná tma, ačkoliv hodinky ukazovaly teprve odpoledne. Všechna auta tady stála s rozsvícenými světly.

Zamrkala kvůli kapkám, které jí stékaly do očí. A *pak je uviděla*. Na vrcholu kopce. Tři velké tmavé kříže – Ježíš Kristus mezi dvěma zloději po obou stranách.

„Ten vpravo,“ řekl jí seržant stojící vedle jednoho z aut, do jehož střechy bubnoval déšť.

V seržantově obličejí se zračila hrůza, kterou v něm tato scéna vyvolala a která tam nahoře Luciu čekala. Říkalo se tomu *cruceiros* – kalvárie. V Galicii, v západní části země, jich napočítali na tisíc. Ale tohle nebyla Galicie, tady se nacházeli sotva třicet kilometrů severně od Madridu. Uprostřed krajiny. Daleko od civilizace.

Lucia pohlédla směrem, kterým jí ukazoval.

Ten kříž vpravo...

Nemusela být žádným odborníkem, aby poznala, že je na něm něco *jiného* – něco, co špatně rozeznávala kvůli hustému dešti. Dokonce i z místa, kde stála, bylo vidět, že socha uprostřed – Kristova – a zloděje po jeho pravici byly dlouhými stáletími a vlivem počasí zčernalé, zatímco socha zloděje po Kristově levici byla mnohem světlejší a měla skoro voskovou barvu.

Lucia se nadechla.

Pustila se vzhůru do strmého srázu. Půda byla kluzká a promáčená a hroudy bahna se jí velmi brzy začaly lepit na podrážky. Všechna ta voda stékající po obličejí, po vlasech, kolem klíčních kostí a podél páteře připomínala potůčky poskakující od oblázku k oblázku...

Cítila, jak jí srdce v hrudi hlasitě buší. Připadalo jí, že obrovské kříže sestupují k ní. Pod inkoustově černým nebem

se klikatily blesky a ozařovaly odpolední bouřkovou tmou. Před ní se míhaly bílé stíny techniků, kteří se tam pohybovali v kombinézách, odebírali vzorky a snažili se najít stopy, které déšť ještě nestačil smýt.

Sledovala cestu vyznačenou v pološeru bílými policejními páskami a snažila se vyhnout potokům vody, jež stékaly dolů z kopce.

Pršelo tak hustě, že musela jít ještě blíže, aby mezi záclonami deště vůbec dokázala rozeznat onu sochu – tu, která vypadala mnohem světlejší.

Zadívala se na ni.

Na okamžik v ní ten obraz vyvolal ještě jeden – a v tu chvíli strnula, jako by se proměnila v ledový sloup.

Když si uvědomila skutečnost, v němém výkřiku, jenž jí uvízl v hrdle, pootevřela ústa. Ne, to není možné, to není pravda, *to není on...*

NEPŘESTÁVALO PRŠET. Lilo. Úporně a vytrvale, vítr hnal provazce vody našikmo. Lucia se zachvěla. Sotva popadala dech. Po tak strmém výstupu by jí jindy bylo horko, teď jí však lomcovala strašná zima. Byla zmrzlá na kost a krev se jí chladem a hrůzou zastavila v žilách.

To, co tam spatřila viset několik metrů nad zemí, pod nebem plným deště, nebyla totiž socha, ale člověk. Někdo, koho znala. Její kolega z práce, parťák a přítel, seržant Sergio Castillo Moreira. Pětatřicet let. Ženatý, otec dvou malých holčiček. Dobrý polda. Dobrý otec. *Aspoň pokud věděla...*

Děšť bušil do nahého těla, voda kapala ze zsinalé bílé kůže a z elegantních obrysů jeho svalů. Proti své vůli si všimla jednoho odporného detailu. Voda tekla ze špičky jeho penisu jako z vodovodního kohoutku.

Visel mezi nebem a zemí a levitoval nad vrcholem kopce. Fyzikálně to nebylo možné, a přesto vše viděla naprosto zřetelně: *Nahé tělo prostě drželo na kříži jen tak, samo od sebe.*

Někdo sundal pravou sochu, která teď ležela na zemi, tváří zabořenou do bláta, a nahradil ji ztýraným Sergiovým tělem. Žebřík, jenž posloužil k této operaci, tam stále ještě byl. Sergio měl rozpažené ruce a obličej zvrácený dozadu, zvednutý směrem k temnému nebi, jako kdyby prosil o milost, jež nepřicházela.

Někdo – muž, žena? – ho s neuvěřitelnou silou několikrát bodl do srdce, jako by chtěl, aby mu puklo. Mezi hrudní kostí a levou bradavkou se nacházelo několik hlubokých ran a z jedné z nich pořád ještě trčela rukojeť šroubováku.

Vesmír má svá tajemství, pomyslela si. Slunce představuje devadesát devět procent z hmoty solárního systému; vesmírem se nešíří žádný zvuk; na každou lidskou bytost na Zemi připadá 1,6 milionu mravenců; jedno z nejstarších děl světové literatury se jmenuje *Epos o Gilgamešovi*, je napsané na hlíněných tabulkách a už tenkrát byl jeho hlavní hrdina posedlý smrtí. *Tohle všechno se dozvěděla od svého mladšího brásky Rafaela...* Přesto největším a nejnePOCHOPITELNĚJŠÍM tajemstvím bylo pro Luciu tohle.

Tajemství krutosti a absolutního zla.

Cítla, jak se jí zvedá žaludek. Přesto se však přinutila dál dívat na tu hrůzu přesahující rozum.

Nebyl tam žádný hřebík, žádný provaz nedržel tělo na kříži. *To není možné...* vypadalo, jako kdyby drželo ve vzduchu jen silou své vůle. Jenže vůli už nemělo, bylo mrtvé. Tak jak je tenhle zázrak možný?

Nakonec postavili kolem lešení, aby mohli tělo sundat. V ostrém světle reflektorů se déšť proměňoval v oslepující závoj. Lucia se obrátila k jednomu technikovi, co stál vedle ní.

„Jak tam drží?“

„Zvláštní, že?“ vydechl drobný muž, oblečený v bílé kosmonautické kombinéze, do které bubnoval déšť. „Žádné provazy, žádné držáky, a přesto tam visí... Ten, kdo to udělal, musel být skutečný ďábel.“

„To jsou všichni,“ odpověděla, podrážděná takovou odpovědí. „Takže?“

„*Lepidlo.*“

„Co?“

„Natřeli mu záda, zadek, lýtka, zadní část paží, dlaně a zátylek něčím jako vteřinovým lepidlem. Jo... než zatvrdlo, museli ho ke kříži nějak přivázat, buď provazem, nebo nějakým kabelem, to uvidíme... Na pažích, zápěstích, trupu, čele a na kotnících jsme našli hluboké stopy. Určitě to taky udělali dřív, než začalo pršet. Operace nemohla trvat dlouho, ale stejně na ni museli vynaložit velkou sílu... A pak, ať už kůži vytvořil Bůh, nebo ať vznikla evolucí trvající několik

milionů let od vzniku prvního jednobuněčného mikroorganismu, je to zázrak biologického inženýrství. Je mimořádně estetická, elastická a dostatečně odolná, aby udržela tělo v té pozici, v jaké ho přilepili.“

„Panebože!“ zasténala.

Ohnula se, opřela rukama o kolena a zhluboka dýchala, aby překonala nevolnost. Potom se zase narovнала.

Další obraz: Objímá se se seržantem Moreirou v šatně při posledních silvestrovských oslavách. Lucia ho něžně odstrkuje a říká: „Sergio, ne!“ Pracují spolu, zná jeho manželku, dcery... Ze sousední místnosti je slyšet hudba, veselé výkřiky a smích. Sergio krásně voní. Směs mýdla a toaletní vody. Jeho ústa mají příjemnou chuť tabáku, žvýkačky a zubní pasty. Dostal na ni chuť a ona dostala chuť na něj. Ale řekla „ne“.

Náhle se otrásla. Napadlo ji, jestli se jí to všechno jen nezdá. Znovu se zadívala na jeho bílou hrud'. Voda, co po ní stékala, se leskla a odrážely se v ní světla reflektorů.

Opakovalo se to.

Jednou, dvakrát – ta hrud' se zvedala.

Ach, proboha! Šroubovák se očividně nezabodl dost hluboko!

Lucia se obrátila k mužům a ženám shromážděným na kopci.

„ON ŽIJE!“ zařvala. „ŽIJE! ŽIJE!“

TECHNIKY V BÍLÝCH KOMBINÉZÁCH vystřídal lékař a dva záchranáři. Byli nahoře na lešení tři metry nad zemí

a snažili se tělo uvolnit. Déšť hrál na hliníkové trubky jako na xylofon; odevšad se ozýval křik a volání, všude se to hořečnatě hemžilo.

„Jak ho máme odlepit a nepotrhat mu kůži?“ křikl jeden z lidí nahoře na lešení.

„Máme tu svědka,“ řekl přesně v tu chvíli Lucie kapitán Peña, její šéf v UCO.

Přistoupil k ní, knír měl úplně rozmáčený. Otočila se jeho směrem a pohlédla na něj.

„Svědka?“

Pokrčil rameny.

„Spíš podezřelého.“

Zamračila se.

„Tak svědka, nebo podezřelého?“

„Říká, že se tu jen procházel. Byl tady, když hlídka přijela. To on zavolal policii. Řekl, že viděl, co se stalo. A toho, kdo to udělal. Že viděl všechno, ale nemohl zasáhnout... My si myslíme, že to udělal on.“

Zatvářila se zoufale a celá jako by strnula.

„A proč si to myslíte?“

„Pochopíš, až ho uvidíš, Lucio.“

Zaváhala a potom se podívala na doktora a oba záchranáře, kteří pořád cosi prováděli se Sergiem nahoře na lešení. V tuto chvíli nemohla víc udělat.

„Chci ho okamžitě vidět,“ prohlásila.

Oba se vydali dolů k autům a snažili se neuklouznout v potocích vody a bahně. Lucia cítila, jak má promočené

nohavice u džín, které se jí lepily na lýtka, a jak má boty obalené mazlavou hlinou.

Spatřila ho, jak stojí u jedné dodávky mezi dvěma policisty v uniformách a opírá se o kapotu. Byl bledý, měl úzký obličej, špičatou bradu a obočí měl, stejně jako vlasy, skoro úplně bílé. Asi třicátník. Lucia si okamžitě všimla krvavých skvrn na jeho oranžových montérkách.

Když přišla blíž, zvedl k ní zrak. Velké dětské oči s velice světlými panenkami a zarudlými víčky. Odolala touze popadnout ho za krk.

„Tos udělal ty?“

Ze světlých řas mu kapala voda. Usmál se. Byl to křivý úsměv, který v Lucie okamžitě vyvolal touhu přirazit mu hlavu ke kopotě.

Potom zavrtěl hlavou.

„Ne, to On. Viděl jsem ho...“

„Kdo, On?“

„No, prostě On, sakra!“

Náhle se z vrcholu kopce ozval výkřik:

„ZTRÁCÍME HO!“

Zadívala se tím směrem. Do prdele! Rozběhla se vzhůru po svahu, co nejrychleji to dokázala. Uklouzla, málem upadla, ale pokračovala dál.

„Ne, ne, ne! Kurva, ne!“

Po hliníkových trubkách vylezla nahoru na lešení.

„Hej, vy!“ křikl na ni jeden ze záchranářů. „Co tu děláte? Okamžitě slezte dolů! Není to stavěné pro tolik lidí!“

Lucia ho ignorovala. Překročila z konstrukce na malou vibrující plošinu a pomaličku se přesunula dál. Lékař právě začal s energickou masáží srdce, což na mokrému těle, stojícím vertikálně, bylo cokoliv, jen ne snadné. Sergio měl na hrudi připnuté elektrody, ale Lucia věděla, že přílišná vlhkost může srdeční aktivitu zpomalit.

Záchranáři na ni vrhli podrážděný pohled. Jeden z nich měl ruce položené na tlačítkách defibrilátoru.

„Na co čekáte?“ zeptala se netrpělivě. „Do toho. Pusťte to!“

„Nemůžeme,“ odpověděl doktor a přitom nepřestával napřaženýma rukama stlačovat Sergiův hrudník. „V tomhle dešti a s tímhle kovem riskujeme, že nás elektrický výboj zasáhne všechny. A že na něj nebude mít žádný účinek.“

„Dejte mi to! Nenechám ho tady chcípnout! Musím něco udělat!“

Pokusila se jím levou rukou – byla levačka – vytrhnout přístroj, ale záchranář držel defibrilátor pevně.

„Hej, přestaňte! Zbláznila jste se? Tímhle ničemu nepomůžete!“

„Prosím, poslechněte,“ řekl jí druhý záchranář. „Uděláme všechno, co je v našich silách.“

„Řekni jí, ať sleze dolů, nebo s tou masáží přestanu,“ pohrozil doktor a obrátil se na kolegu. „Řekni jí, ať odtud vypadne! *Hned!*“

Lucia zaváhala.

Měl pravdu. Bylo to předem prohrané.

Poslechla.

Během následujících třiceti minut se tři muži bez přestávky střídali v masáži srdce a v dýchání z úst do úst.

Pršet nepřestávalo. Lucia nedokázala odvrátit zrak od toho bílého těla, které v dešti neúnavně masírovali.

„JE MRTVÝ. Je konec.“

Jeden po druhém slezli dolů. Měli sklopené hlavy. Skoro vzápětí je opět vystřídali kosmonauti v bílých kombinézách.

Lucia cítila, jak se jí křečovitě třesou ruce a nohy, jak se jí třese celé tělo. Opět se jí zvedl žaludek, tentokrát tak rychle, že měla sotva čas předklonit se, než jí kyselost spálila hrdlo a než z ní poslední večere smíchaná se žlučí vytryskla na zem.

PRVNÍ ČÁST

Lucia

1.

PONDĚLÍ VEČER

PORUČICE Lucia Guerrerová zkoumala jeho průkaz totožnosti. Gabriel Augustín Schwartz. Dvaatřicet let. Narozený 18. března 1987 v Malaze. Bydlí v ulici San Jerónimo v Madridu. Zvedla k němu pohled. Blondaté, skoro bílé vlasy, bledý úzký obličej a bezbarvé řasy.

Měl široce otevřené oči, jasné a znepokojené – neustále mu ujížděly zprava doleva a zpátky – rty měl příliš červené, příliš... *vlhké*.

„Gabriel Schwartz,“ začala.

Pohled světlých očí se zastavil u ní.

„Ach, ne, to nejsem já... Já nejsem Gabriel.“

Nakrčila obočí.

„Tak jak se teda jmenuješ?“

„Ivan.“

„Ivan... A jak dál?“

„Ivan.“

„A kdo je v tom případě Gabriel?“

„Ten druhý...“

Upřeně se na něj zahleděla. Levá noha se jí pod stolem třásla. Křečovitě. Pohybovala se jí neustále od okamžiku, kdy se posadila naproti němu. SNN, Syndrom neklidných nohou.

„Ehm, takže... Ivane, jsi obviněný z vraždy seržanta Moireiry (sevřel se jí žaludek, když vyslovila jeho jméno), rozumíš?“

„To jsem nebyl já,“ trval na svém Gabriel a kousal se přitom do rtu. „Nic jsem neudělal.“

„Chci vám jen připomenout, že dokud nebudeme mít přímé důkazy o opaku, můj klient je v tomto případě pouhý svědek,“ vložil se do výslechu Schwartzův advokát, sedící vedle něj.

Zahleděla se na blondáka, potom na advokáta a pak zpět na blondáka. Oči měl otevřené dokořán jako malé dítě a pohled mu přeskakoval z jednoho kouta místnosti do druhého.

„Všude jsou tvoje otisky prstů,“ řekla, „na těle, na kříži, na žebříku... i na vražedné zbrani. A na oblečení máš krev obětí.“

„To jsem nebyl já.“

Vypadal tak plaše. Vůbec ne jako vrah.

„Tak kdo?“

„Ricardo.“

„Kdo je Ricardo?“

„Někdo velmi zlý...“

„Vážně?“

„Ano...“

Snažila se ignorovat ty zaschlé skvrny od krve na jeho oranžových montérkách. Stejně tak obraz nahého, v dešti ukřižovaného Sergia, na nějž v duchu myslela.

„Jak víš, že to udělal on?“

„Protože mi to řekl.“

Zachvěla se.

„Ricardo ti řekl, že ho zabil?“

„Poručice,“ zasáhl advokát přidělený *ex offio*, „vzhledem... ke stavu mého klienta vás žádám, abyste svou poslední otázku zvažila.“

„Já budu rozhodovat o otázkách, doktore,“ odpověděla pevně. „Poslyš, Gabrieli...“

„Nejmenuju se Gabriel, jsem Ivan.“

Jmenoval se Gabriel Schwartz. Člověk nemusel hledat dlouho na sociálních sítích, stačilo se podívat do kartotéky Guardia Civil: několik obvinění z vykradení výkladních skříní a z překupnictví omamných látek. Žádný pobyt ve vězení, zato několik hospitalizací v psychiatrických léčebnách.

Celou dobu žil u matky. Když v únoru letošního roku zemřela, krátce a naposled pobýval v psychiatrické léčebně. Zkontaktovali psychiatra, který ho měl v péči – byl na cestě.

Lucia vstala.

Přešla do vedlejší místnosti, kde její kolega Arias a šéf Peña sledovali výslech na obrazovce. Mávla na Ariase.

„Teď ty. Řada je na tobě.“

„Myslíš, že je to u něj případ rozdvojené osobnosti?“ zeptal se Arias skepticky. „Vypadá skutečně jako blázen, ale může to jen hrát.“

Seržant Arias trochu šilhal. Jedno z jeho očí hledělo doprava, zatímco druhé utíkalo doleva, a světlo se tak v jeho očích neodráželo stejně. Jeho zvláštní pohled obvykle přiváděl vyslýchané osoby do rozpaků. A Lucia zjistila, že jeho výsledky výslechů byly mnohem lepší než ty její. Potrásl hlavou. Potom vyšel ven a vstoupil do výslechové místnosti, jejíž šedivě vymalované stěny tlumily příliš prudké světlo zářivek.

Lucia a Peña – důstojník, vedoucí oddělení vražd, únosů a vydírání UCO – ho sledovali na monitoru. Peňovi bylo třiapadesát, dbal o svůj vzhled, byl dobrým otcem rodiny a měl nádherný knír, kterému věnoval náležitou péči. Byl to jeden z nejlepších mužů v terénu, kterého Lucia znala – a znala ho velmi dobře. Soudní policie, Guardia Civil, čítala asi 84 000 příslušníků a UCO – která svým způsobem patřila k nejvýznamnější jednotce – jich měla asi čtyři sta.

„Dobrý den, Gabrieli.“

Ariasův hlas zazněl z reproduktorů umístěných kolem obrazovky.

„Ale no tak, pane policisto,“ zavrkal ženský hlas škádlivě. „Chovejte se trochu rozumně. Copak nevidíte, že nejsem Gabriel?“

Na obrazovce se Gabriel Schwartz krátce zasmál a zastrčil si pramen blondatých vlasů za ucho. Potom přehodil

nohu přes nohu, položil dlaně na kolena a posadil se vzpřímeně.

„*A jak se jmenuješ?*“ zeptal se Arias, kterého to evidentně vyvedlo z míry.

„*Jsem Marta. Líbí se mi vaše oči, pane policisto. Jsou krásné...*“

Luciu zaskočila náhlá změna fyziognomie. Měla skoro pocit, že před sebou skutečně vidí ženu.

„Co má tenhle cirkus znamenat?“ znervózněl Peña po jejím boku.

„*Ehm... Marto... víš, proč jsi tady?*“

„*Vidíte přece, že můj klient není schopen odpovídat na vaše otázky,*“ zasáhl mladý advokát. „*Žádám, aby ho okamžitě prohlédl psychiatr!*“

„*Nemám nejmenší poněti, proč jsem tady,*“ řekl Gabriel, alias „Marta“, aniž věnoval sebemenší pozornost advokátovým slovům. „*Doufám však, že mi to řeknete, pane policisto.*“

„Do prdele!“ zamumlala Lucia, která měla nervy na pochodu.

Zatnula zuby, až ji to zbolelo, a upřeně zírala na obrazovku. Ztrácí touhle pitomou hrou spoustu času. Měla z něj vyrazit pravdu už předtím.

„Jsem si jistá, že je to simulant,“ řekla.

„To je možné!“ zahřměl Peña. „Ale dokud si nepromluvíme s jeho psychiatrem, musíme na jeho hru přistoupit. Jinak nás i ten nejhorší obhájce převálcuje, chápeš? Ten psychiatr už je na cestě?“

„Ano,“ odpověděla. „Měl by tu být každou chvíli.“

„*Marto, kolik je ti let?*“ zeptal se Arias v reproduktorech.

„*Kolik byste mi hádal?*“ zavrkala pseudoMarta.

„*Marto, víš, kdo zabil seržanta Moreiru?*“

„*Ano. Ricardo.*“

„*A ty toho Ricarda znáš?*“

„*Ale ano, samozřejmě, že ho znám, známe se všichni...*

Není to hodný člověk. Je zlý. Nemám ho ráda. Bojím se ho.“

Lucia musela přiznat, že přesvědčení, s jakým „Marta“ vykreslila jeho charakteristiku, je dost působivé.

„*Můžeš mi o tom Ricardovi říct víc?*“ navrhl Arias.

„*Ne, nechci...*“

„*Proč?*“

„*Nahání mi strach.*“

„*Proč ti nahání strach?*“

„*Nahání strach všem.*“

„*Je tak zlý?*“

Luciu zarazil výraz strachu, který se objevil na Schwartzově tváři.

„Z toho chlapa mi naskakuje husí kůže,“ prohlásil Peña polohlasně a vstal.

Luciu to překvapilo. Její šéf nebyl známý tím, že by podléhal sugescím. Peña byl drsník. Ze staré školy. Dokázal čelit i těm nejnebezpečnějším španělským zločincům.

Změny Schwartzovy osobnosti však v sobě obsahovaly cosi, co dokázalo vyvést z míry i toho nejotrlejšího člověka.

„Víš, kde je?“ pokračoval Arias jemně ve vedlejší místnosti. Schwartz se neklidně zavrtil na židli a v obličeji se mu objevily nervózní tiky.

„A jak bych to měla vědět?“

„Nikdy ti neřekl, kde bydlí?“

Blondák pokrčil rameny.

„Pfff, bydlí tam, co všichni ostatní,“ odpověděl hlasem „Marty“ a poklepal si ukazováčkem na spánek. „Kde chceš, aby bydlel?“

„Marto, povídej mi o Ricardovi, je to důležité.“

Lucia viděla, jak Schwartz energicky vrtí hlavou, jak si kouše ret, pevně zavírá oči a pak je zase otvírá.

„Prosím, neubližujte mi.“

„Co?“ řekl Arias zmateně.

„Neříkejte nic Ricardovi, prosím, pane. Ublíží nám. Prosím... prosím... prosím...“

Sakra, teď zase mluví jako dítě... Dokonce i jeho obličej najednou vypadal strašně dětsky. *To stačí*, pomyslela si.

„Budu pokračovat,“ řekla Peňovi.

Ten k ní obrátil pohled.

„Jsi si jistá? Neměla by ses do toho tak moc angažovat, Lucio... Normálně bych ti ani neměl dovolit, aby ses na tom výsledku podílela, to víš. Jsi v tom příliš citově zainteresovaná. Byl to tvůj parťák.“

„Právě proto.“

Vyšla do chodby, otevřela dveře vedlejší místnosti a vstoupila dovnitř.

„To je v pořádku,“ řekla Ariasovi.

„Víš to určitě?“

„Říkám, že tě vystřídám!“

„Poručice...“, ozval se advokát.

„Vy mlčte, doktore!“

Mluvila příliš nahlas. Arias vstal, odešel a už se jí na nic nezeptal.

„Budte si jistá, že tohle vám neprojde!“ rozčilil se advokát a celý zrudl.

Malý kluk, ve kterého se Gabriel Schwartz proměnil, si ji překvapeně prohlížel, jako kdyby ji ještě nikdy neviděl.

„Chci mluvit s Martou,“ řekla.

Blondák se narovnal. Do tváře se mu vrátil medový úsměv. Rozhlédl se kolem, zkoumal podlahu, strop i zdi.

„Fajn. Vidíš tady snad ještě někoho jiného, zlato?“ odpověděl Martiným vrkajícím hlasem.

Lucia v duchu znovu spatřila nahé a mokré Sergiovo tělo na kříži a z hněvu jí zbělely rty. Zhluboka se nadechla.

„Já taky znám Ricarda,“ řekla vyzývavě. „Nejsi jediná, kdo ho zná, Marto...“

Falešná Marta na ni vrhla pohrdavý pohled.

„Pche! Lžeš! Neznáš Ricarda.“

„Ale ano.“

„Nevěřím ti! Mám migrénu... Máte něco proti migréně?“

„Nemusíš mi věřit. Ale ujišťuju tě, že ho znám. Není tak nebezpečný, jak říkáš.“

Schwartz znovu pokrčil rameny.

„Pche! Říkáš blbosti! Je vidět, že ho neznáš. Jinak bys nic takového neříkala...“

„Ten tvůj Ricardo si hraje na drsňáka, ale je to srab!“

Schwartz nervózně zamrkal. Znepokojeně se rozhlédl kolem.

„Mlč! Zbláznila ses, nebo co? Jestli tě uslyší, přijde.“

„Ať klidně přijde. Řeknu mu to samé. Jenže on nepřijde. A víš proč, Marto? Vytahuje se jen na slabší, jako jsi ty. Je to zbabělec, ten tvůj Ricardo.“

„Mlč! Bolí mě hlava!“ zasténala Marta. „Dejte mi něco, strašně mě bolí hlava...“

Lucia cítila, jak se jí na pažích ježí chloupky. Schwartzova víčka se teď míhala. Celý se třásl a rty se mu pohybovaly, jako kdyby mluvil sám pro sebe, jenže z něj nevycházel žádný zvuk.

Lucia se narovnala na židli.

„Marto?“ řekla.

Žádná odpověď. Vrhla pohled do kamery. Jestli se ten blázen o něco pokusí, praští ho levačkou a pomoc přiběhne okamžitě.

Schwartz teď měl zavřené oči.

Lucia ho zkoumavě pozorovala. Ve tváři neměl vůbec žádný výraz. Připomínal voskovou masku. Jako kdyby spal. Náhle otevřel oči a Lucia sebou trhla. Spatřila v jeho pohledu záblesk vzteku, po němž následoval tvrdý, tak niterný výraz rozpalující ho jakoby do běla, že Lucia okamžitě strnula.

„Víš, kdo jsem?“ pronesl náhle mnohem hlubším hlasem, plným hrozby a arogance.

Lucia zaváhala.

„Ricardo?“

2.

PONDĚLÍ VEČER

„A TY JSI KDO?“ řekl ten hlas.

Luciu ta změna úplně ohromila. Nezměnil se pouze hlas nebo pohled, ale celá jeho osobnost. Najednou vypadal větší, silnější. Působil dojmem, že zaplňuje celý prostor.

„Vypadá to, žes mě nazvala srabem.“

Lucia navzdory své vůli cítila, že se jí zrychluje tep v karotidě. Individuum, jež sedělo naproti ní, bylo bezpochyby schopné jakéhokoliv násilí.

„Řekla jsem to jen proto, aby ses ukázal.“

„Co tím chceš říct?“

„No, víš... všechny ty změny osobnosti...“

Byla jak slon v porcelánu. Schwartz měl pod montérkami napnuté svaly, nakláněl se dopředu a zlostně na ni hleděl.

Modlila se, aby Peña předčasně výslech neukončil. Schwartz se uštěpačně pousmál.

„Považuješ mě za blázna, že jo?“

„Ne, já...“

„Můj klient musí být okamžitě vyšetřen psychiatrem,“ zasáhl advokát, sedící vedle něj.

„Ty drž hubu!“ řekl falešný Ricardo. „Nemáš o ničem ani páru, tak drž hubu. Považuješ mě za blázna?“ zopakoval Schwartz svou otázku Lucie.

Zahleděla se mu přímo do očí.

„Tady kladu otázky já!“ odpověděla.

Schwartzovy panenky ztmavly. Lucia přímo fyzicky cítila intenzitu jeho pohledu. Atmosféra v místnosti byla nedýchatelná.

Pak se najednou usmál, uvolnil se a zvrátil se dozadu na opěradlo židle. *Nechá mě k sobě přijít*, pomyslela si.

„Zabils seržanta Moreiru?“

„Toho chlapa na kříži? Jo, jo... zabil jsem ho. Hrozně pršelo... Bylo to skutečné vodní pondělí. Zabil jsem ho... ano a ne.“

Mluvil teď úplně jiným tónem. Lucia odolala pokušení dát mu pěstí.

„Ano nebo ne?“

„To je mnohem složitější,“ odpověděl falešný Ricardo.

„Vysvětli mi to.“

„Nejsem si jistý, jestli chci...“

„Neodejdeš odsud, dokud to neuděláš.“

Viděla, jak se mu opět v panenkách zableskl vztek. I jeho obličej teď byl ohromující, ne tak křehký.

„Já tvýho kolegu ani neznal. Nikdy předtím jsem ho neviděl. To ten druhý mi řekl, abych to udělal.“

Ještě někdo další, pomyslela si. Vzdychla.

„Ten druhý? Zase nějaká tvoje osobnost?“

„Ne, ne. Ten druhý. Zvenčí... Ne někdo zevnitř. *Někdo zvenčí.*“

Lucia cítila, jak jí na zátylku naskočila husí kůže. Teď se dopředu naklonila ona.

„Kdo je ten ‚někdo zvenčí‘?“

Ticho. PseudoRicardo se náhle naklonil směrem k ní. Udělal to tak rychle, že musela potlačit instinkt uskočit dozadu. Cítila, jak se advokát roztrásl. Teď je od sebe dělilo jen čtyřicet centimetrů. Příliš blízko. Peña určitě výslech ukončí. Nebo advokát. Anebo psychiatr, jestli přijde.

Musela jednat rychle.

Viděla, jak mu v očích hraje světlo zářivek. Černota pohltila celé panenky. Jako kdyby se v moři rozlila nafta. Lucia slyšela, jak jí ve spáncích buší krev. Ponořila se do té temnoty, a měla přitom pocit, že skočila z vysoké skály do moře.

„Kdo je ten zvenčí?“

Úsměv.

Jízlivý. Ostrý jako břitva.

Hleděl na ni. Lucia věděla, co vidí, protože její obraz se zrcadlil v jeho panenkách: třicetiletou štíhlou ženu, oblečenou do černého. Krásná tvář, svědčící o makedonských předcích, obsažených v její DNA, o ruské matce a katalánském otci... A hlavně její tmavohnědé oči poseté zlatými tečkami, dlouhé řasy a lesklé černé vlasy, spadající v rovné ofině jako trásně na obočí, připomínající přes čelo spuštěnou oponu.

Aby ji však pochopil, musel by číst z jejího těla, ukrytého pod oblečením. Třináct tetování. Lebky, růže, ostnatý drát, věty psané kurzívou a římské číslice.

Falešný Ricardo na ni hleděl přímo hladově. Připomínal jí chameleona, blížícího se ke své kořisti, aby ji lapil svým dlouhým jazykem. Olízl si rty špičkou svého jazyka.

„Kdo je ten zvenčí, Ricardo?“

Nový temný pohled jejím směrem. Advokát, sedící po jeho boku, už ani nepípl. V jeho očích četla znepokojení.

„Co?“

„Víš, jak se jmenuje?“

Tvář se mu na okamžik rozzářila širokým úsměvem, ale vzápětí zvázněl.

„Do prdele, za koho mě máš? A za koho máš sebe, pipko? Nejsem práskač.“

Zvedl hlavu ke kameře.

„TAHLE KONVERZACE SKONČILA. CHCI JINÉHO ADVOKÁTA. A ODVEĎTE ODSUD TU DĚVKU, NEBO JI ZABIJU!“

3.

PONDĚLÍ VEČER

„MYSLÍŠ, ŽE JE TO jen jedna z jeho dalších osobností?“ zeptal se Peña.

Lucia viděla, jak se mu nad knírem perlí pot.

„Myslím, že ne. Myslím, že tam s ním byl ještě někdo.“

„Na kopci jsme kromě jeho stop žádné jiné nenašli...“

„Určitě je smyl ten liják. Potřeboval by setsakra sílu, aby zvedl... úplně sám Sergia tam nahoru.“

„Ten... ehm... ta postava, co si říká Ricardo, mi toho schopná připadá,“ poznamenal šéf.

Lucia ho nikdy neviděla tak nejistého.

„Podle toho pseudoRicarda,“ vmísil se do rozhovoru Arias, „mu to přikázal *někdo jiný*. Věříte tomu?“

„Ale no tak,“ řekl Peña. „Víte stejně jako já, že všichni obvinění to *vždycky* svalují na někoho jiného. Na čem v poslední době Sergio pracoval?“

Jako kdyby to nevěděl. Řešili dvacet případů najednou. Nejdůležitější nicméně bylo to vyřizování účtů ve

Villaverde. Před dvěma měsíci našli na parkovišti zabitého muže. Podezřívali bratry Lozanovi, kteří kontrolovali velkou část obchodu s drogami v Madridu. To měl být i motiv vraždy.

„Lozanovi,“ řekla. „Ale vážně si myslíte, že se to podobá činu některého z Lozanových goril?“ dodala a ukázala na blondáka.

„Možná byl jen ve špatnou dobu na špatném místě. Možná je to prostě blázen. A možná si přisvojuje zločin, který nespáchal,“ podotkl Arias.

„A co ta krev na jeho oblečení?“

„Dotýkal se těla... Vylezl na žebřík a snažil se ho sundat... Co já vím? Nemáme proti němu žádné důkazy.“

„Kromě jeho přiznání...“

„Přiznal se, Ricardo,“ namítl Peña. „Nikoliv Gabriel Schwartz. Tím bude jeho obhájce argumentovat.“

Lucia se na oba podívala.

„Fakt? Opravdu si upřímně myslíte, že tahle scéna odpovídá vyřizování si účtů mezi obchodníky s drogami?“

„Ne, ne, samozřejmě, že ne...,“ připustil Peña. „Jenže co máme jiného?“

Podívala se na hodinky.

„Pitva začne za hodinu,“ řekla.

„Ariasi, půjdeš tam ty!“ přikázal Peña. „Nepřipadá v úvahu, aby ses jí účastnila. Slyšíš mě, Lucio?“

Přikývla. V duchu si vzpomněla na svou první pitvu. V té době ještě byla mladá holka. Když pitva skončila, měla nohy

jako z vaty a srdce až v krku. Veteráni z oddělení vražd ji vzali do baru naproti Ústavu soudního lékařství, nikoliv aby si tam vypila kafe, ale aby ochutnala krvavou tlačenko s cibulí. Tradice. Předávaná z generace na generaci. Podívala se na blondáka na obrazovce. Zase se stal Gabrielem Schwartzem. Nebo možná „Ivanem“. Ostýchavým a nenápadným klukem. „Ricardo“ tam už každopádně nebyl. Znovu vypadal jako ztracené dítě.

Náhle si vzpomněla na jiné ztracené dítě. Na štíhlou nahrbenou postavu, která se nad ní skláněla a šeptala: „Netrap se, sestřičko, bude to v pořádku.“

Zamířila na toalety. Páchlo to tam čisticími prostředky. Jako vždycky prozkoumala podlahu, než si stáhla kalhoty na kotníky a odložila pouzdro s Berettou 92. To byla věc, která se ve filmech nevidí. Co udělá žena na záchodě se svou zbraní? A muž?

Někdy si říkala, že H&K USP Compact by byla díky váze praktičtější než beretta, ale ta se skládala spíš z polymeru než z kovu. Čurala dlouho, pak se otřela, vstala, natáhla si kalhotky i kalhoty a nakonec sebrala pouzdro s pistolí. Spláchla. Umyla si ruce a vyšla ven. Cestou si v automatu koupila kolu bez cukru.

Vlasy měla pořád ještě vlhké, ačkoliv si je vytřela ručníkem. Vyměnila si tričko a džíny, ty měla vždycky v kanceláři, kdyby se potřebovala převléknout. Vyčistila si rovněž od bláta boty.

„Zavolal jsem na prokuraturu z Kastilského náměstí,“ řekl Peña, když se znovu objevila. „Tým prohledá Schwartzův byt.“

„Kdo má službu jako vyšetřující soudce?“

„Álamo... Naštěstí. Ale s tím, co máme, by nám nikdo neodmítl dát povolení k prohlídce.“

Přikývla. Kastilské náměstí bylo známé dvěma rovnoběžnými věžemi, nakloněnými k sobě jako dva zápasníci sumo chystající se k boji, a pak taky budovou prokuratury. Jestliže na venkově byly vztahy mezi policií a justicí obecně vstřícné, v Madridu to všechno fungovalo jinak. Soudní úředníci se vůči pořádkovým silám často chovali nedůvěřivě a někdy dokonce nepřátelsky. Kolikrát musela čelit pitomci v kravatě nebo soudci v taláru, kteří na ni shlíželi svrchu nebo naprosto lhostejně. Bylo to jen proto, že byla malá a svým věkem neodpovídala představě policistky se zbraní na boku a vysokou hodností?

Vždycky měla chuť poslat je do háje a vysvětlit jim, že její profese je už tak dost komplikovaná, takže by neměli být nepřátelé, ale spojenci proti všem grázlům v tomhle městě. Jenže to samozřejmě nemohla udělat. Ačkoliv byla v UCO známá svojí paličatostí, Lucia vždycky ustoupila, stejně jako všichni, kdo přišli na soud o něco žádat. A kdo se skláněli před vyšší mocí, než byla ta jejich.

Zvenčí uslyšeli kroky. Vyhlédli ven. Dlouhá chodba se svými žlutě vymalovanými stěnami podobala chodbě v nemocnici.

Blížil se k nim malý mužík v kabátě a tmavém plstěném klobouku. Byl celý promočený. Když přišel k nim, napráhl ruku a představil se: Dámaso Ferrater, psychiatr.

„Dobrý večer, doktore,“ řekl Peña. „Díky, že jste přijel tak rychle.“

Z promočeného kabátu tekla voda na zem.

„Je tady?“ zeptal se psychiatr starostlivě.

Peña mu na monitoru ukázal místnost bez oken, v níž seděl zemdlený Schwartz. Advokát mu právě cosi říkal. Ferrater se na něj zahleděl jako otec na syna. A Lucia si vzpomněla – nebo si aspoň myslela, že si vzpomněla –, že přesně takhle se na ni díval její bratr Rafael.

„Je neuvěřitelný,“ prohlásil náčelník UCO, jako by mluvil o vystoupení nějakého umělce. „Nikdy jsem nic podobného neviděl.“

Psychiatr jednou rukou držel klobouk a druhou se začal prohrabávat ve vousech. Evidentně si je barvil, stejně jako vlasy. Celá jeho bytost vyzařovala laskavost, empatii a lidskost. Lucia z jeho očí četla i velký zájem.

„Objevil se ,Ricardo‘?“

4.

PONDĚLÍ VEČER

ZASTAVILI SE. Poslouchali.

V téměř naprosté tmě na vrcholu schodů. Žádné zvuky, kromě hukotu aut stoupajícího z ulice San Jerónimo v centru Madridu. Na schodišti bylo pološero. Venku se nad střechami rozprostírala světelná bublina nočního vzduchu, zatímco reflektory defilovaly nonstop ulicemi centra. Tady přesto byla tma: někdo vyšrouboval poslední žárovku nebo prostě praskla... Jediné osvětlení vycházelo ze skleněné pyramidy nad schodištěm, skrz kterou byla vidět krvavá záře nad městem.

Činžák z konce 19. století. Šest pater. Mramorové točité schodiště s ošuntělým kobercem a velkými těžkými dveřmi v každém poschodí. Za dveřmi se bezpochyby nacházely byty s vysokými stropy, těžký nábytek, závěsy, ticho a nuda. Odněkud se ozvalo zvonění telefonu.

„Panebože,“ řekl zámečník, když dorazili na odpočívadlo, „taky tady mohli postavit výtah.“

„Mlčte! A otevřte ty dveře,“ pronesl Arias.

Thlustoč na něj vrhl podrážděný pohled. Sklonil se ke kovové bedně a hlučně z ní vytáhl nějaké nástroje. *Příliš hlučně...*

„Proboha, musíte u toho dělat takový kravál?“ zabručel Arias.

„Joder!“ zachrochtal zámečnick.

„Klid,“ zasáhl muž v šedém obleku a kravatě, který je doprovázel.

Pověřený právník – úředník ministerstva, jehož přítomnost byla povinná při každé domovní prohlídce a který neměl chuť pobývat tady déle, než bylo nezbytně nutné.

Jakmile se ozvalo cvaknutí zámku, vytáhli pro všechny případy pistole: po telefonu je informovali o možném komplicovi. Počkali, až si zámečnick sbalí nástroje a až se s mumláním vytratí. Zase jeden z těch, co měl píšku na Guardia Civil. Vešli dovnitř. N akrčili nosy, kvůli smradu.

Zápach plísně, zkaženého masa, výlevka plná nádobí a zbytky jídla, které už mělo dávno po datu spotřeby. A ještě další pachy: hlína, mastek, vosk, pot... Arias, jenž vešel jako první, si vyhrnul svetr, aby si jím zakryl nos. Snažil se bojovat s nechutným okolním zápachem tím, že zhluboka dýchal svůj vlastní vydechovaný vzduch.

„Rubéne, nemáš s sebou kolínskou?“ zeptal se.

Po jeho slovech se ozval krátký nervózní smích. Jmenovaný Rubén byl známý tím, že na sebe pokaždé, než vyrazil do práce, nastříkal příliš mnoho kolínské. Jeden po druhém

vešli dovnitř. Našli vypínač. Namodralé, mihotavé, nejisté a takřka skomírající světlo zalilo místnost. Uskočili dozadu, když se jim něco otřelo o kotníky a z ostrého zvuku jim málem praskly ušní bubínky.

„Do prdele!“ vykřikl jeden z nich.

Kočky. Teď už to byl koncert mňoukání a pištění, zatímco asi dvanáct koček, všech ras a barev – černé, mourovaté, siamské i angorské –, vyběhlo na schodiště nebo pobíhalo po bytě a vyděšeně jim naráželo do nohou.

Rozhlédli se kolem. Spatřili nikoliv byt, ale... džungli. Úzká chodba slabě osvětlená modrou zářivkou připomínala skleník. Všude rostliny. Zabíraly každý centimetr prostoru.

Některé byly velké s listy širokými jako lidská dlaň, jiné se plazily po stěnách jako liány nebo naopak přepadaly dolů z visících květináčů a roztahovaly husté listoví ve výši obličeje. Ventilátor dovnitř vháněl teplý vzduch, který pohyboval listím a hladil jim tváře. Arias se začal prodírat touto hustou vegetací. Všiml si popisků: *Strelitzia reginae*, *Monstera deliciosa*, *Syngonium podophyllum*, *Senecio rowleyanus*...

„Proboha!“ vykřikl ten, co šel poslední. „Co je tohle za místo?“

„Fajn, všechno prohledáme!“ prohlásil Arias a natahoval si přitom latexové rukavice a návleky na nohy. „Přiveďte Schwartze!“

Ze zákona musel být při domovní prohlídce přítomen majitel. Blondák čekal v přízemí se dvěma policisty v civilu. Tvrdil, že ztratil klíče.